

festivalový deník

zvláštní vydání deníku Právo

02 sobota 29. 6. 2019
zdarma

PRÁVO
hlavní mediální partner kviff

Uvnitř čísla

English version inside

Božský Diego, ďábel Maradona	04
Bez cenzury a bez servítků	06
Egyptský všeueměl, režisér Júsus Šahín	09

Loni přijela Eliška Křenková s českým filmem v Hlavní soutěži *Všechno bude*, letos ji uvidíte v novém snímku *Tiché doteky* v sekci Na východ od Západu, a navíc i živě v divadelním představení *Amerikánka*

Moje správná cesta

Herečka **Eliška Křenková** se v mysteriózním dramatu *Tiché doteky* zaplétá do manipulací v jedné podivné rodině, kam přijíždí jako au pair. Proč se na place cítila jako ve *Stříhorukém Edwardovi*?

Jan Škoda

Loni *Všechno bude* v Hlavní soutěži, letos *Tiché doteky* v sekci Na východ od Západu. Zdá se, že kdo chce do některé z karlovarských soutěží, potřebuje obsadit vás.

Mám spíš nádherný období. Vníám to jako potvrzení toho, že herectví je moje správná cesta. Jako kdyby mi někdo řekl: „Jo, děláš to správně, dělej to tak dál.“ To člověka uklidní.

Potřebovala jste uklidnit?

Měla jsem dvě nebo tři období, kdy jsem třeba rok neměla práci. Žádný film, žádné divadlo. Začala jsem cestovat s tím, že využiju volný čas třeba ke studiu jazyků, jenže pak mi začaly docházet peníze. Sedíte pak doma a jste ve stresu. Pamatuju si, že rok po dokončení *Rodinného filmu* jsem šla po ulici a bez jakékoliv sebelítosti si říkala, že možná žiju svůj životní omyl. Že třeba nemám být herečka. Že si myslím, že můžu být dobrá, ale pletu se. Také jsem sledovala ostatní, kteří v mých očích dobří nebyli, ale o práci nouzi neměli. Demotivující. To bylo těsně předtím, než jsem dostala roli v seriálu *Pustína*. Pak měl premiéru *Rodinný film* a začaly se dít věci.

Ted přišel nový snímek *Tiché doteky*, celovečerní debut Michala Hogenauera plný informačních výpustek a zlověstných tajemství, který se

může v jakýkoliv moment překlenout do jiného žánru. Pracuje se s takovým scénářem dobře?

Když jsem si přečetla scénář, byla jsem nadšená. Jsem trochu specifická divačka i herečka, vyhledávám minimalismus a jsem velmi ráda, když filmy po divácích chtějí, aby byli aktivní. Když mi začne pracovat fantazie, nepotřebuju ani konkrétní dějová vysvětlení. Baví mě, že si tam mohu dosazovat vlastní významy. Kdybych mohla, točím jenom tohle!

Vaše postava, Mia, je vlastně vetřelec. Jak jste se cítila na lotyšském place, kde byli někteří tvůrci Češi, ostatní herci Nizozemci a zbytek štábu pocházel z Lotyšska?

Všichni jsme byli tak trochu cizinci. Lotyšský servis byl ale neuvěřitelný – i přes nízkorozpočtový profil našeho filmu. To natáčení bylo strašně pohodové, protože Michal nemá přehnané ego a je extrémně pokorný. Zároveň přesně ví, co chce, a vzbuzuje respekt. Když jsem přišla na plac první den, byla jsem vystresovaná a málem tam ležla po zdi. Michal vůbec. Ptala jsem se ho: „Seš nervózní?“ A on: „Ne, vždyť točíme jenom film!“ (smích)

***Tiché doteky* se odehrávají ve sterilních, odosobněných interiérech. Co s hercem dělá prostředí, v jakém se točí?**

Exteriéry byly možná ještě výraznější. Točili jsme na periferii Rigy,

byla hrozná zima a vypadalo to jako ve *Stříhorukém Edwardovi*. Nejmělejší předměstí, které jsem kdy viděla, s naprosto totožnými baráky. Kdybyste chtěli postavit takovou kulisu, nepovede se vám to. Lidé tam bydleli uprostřed lesa a zároveň si viděli do oken.

Po *Rodinném filmu* a *Všechno bude* opět hrajete postavu, která má velmi těsný vztah s dítětem, a to s chlapcem Sebastianem, kterého hlídá. V čem to bylo tentokrát jiné?

O představiteli Sebastiana dokonce natočili v Nizozemsku dokument, že je geniálním dítětem a dochází třeba na deset kroužků od šermu přes fotbal až po jazyky. Předtím hrál v reklamách, ale ve filmu ještě nikdy. Takže další „level“, možná i pro jeho rodiče. Při natáčení *Všechno bude* jsem kluky koučovala a starala se o ně, on ale kámoše na place moc nepotřeboval. Vůbec se třeba nebál mluvit anglicky.

V čem pro vás byla zásadní *Amerikánka*, divadelní představení, které spolu s Terezou Voříškovou přivážíte na festival?

S Terezou jsme kamarádky a můžeme si všechno říct. To nám strašně ulehčuje práci. Při premiéře jsem cítila obrovský tlak, nebyly jsme si jisté, že to zvládneme uhrát. Zažila jsem trému jako nikdy v životě. Ten stres mě fyzicky ochromoval. Hrozně jsme nechtěly, aby to bylo blbý! (smích) Postupně jsme se ale myslím uvolnily a víc si s textem dokážeme hrát. To je u mě velký posun.

Těch čtyři sta lidí v publiku najednou nevnímáte?

Zvyknete si na ně a tak nějak si je začnete osvojovat. Začnete se cítit komfortně a sebevědomě. Začala jsem se normálně předvádět! (smích) Já to tak ale mám, i když nejsem v práci. Otevřu se v nové společnosti až ve chvíli, kdy se cítím v bezpečí. A pak je mě na jednou všude plno a jsem šašek. Nejsem vyloženě extrovert, spíše introvert. Někdo občas prohlásí: „Co se stydíš, vždyť seš herečka!“ Na jevišti i na plátně je to ale něco jiného. Když hraju, jsem zcela schovaná za postavou. Když jsem někde sama za sebe, jsem jako nahá.

Jakou verzi *Amerikánky* přivážíte do Varů?

Ve Varech budeme hrát 1. a 2. července v Městském divadle v upravené verzi, která funguje jako scénické čtení na jiné scéně a v jiných kostýmech. I kvůli tomu, že Tereza je těhotná, což je krásná zpráva. Jsme teď v sestavě 2+. (smích)

Loni jste ve Festivalovém deníku říkala, že byste si chtěla na plátně zastřílet. A teď hrajete v pohádce...

Tam ale střílím! Tedy jenom z luku, takže tam vypadám trochu jako Robin Hood. Je to celkem divočina, protože budu točit i zavěšená ve vzduchu, různě mnou budou házet. Takových věcí chci dělat co nejvíc, miluju barvitost toho povolání. Pohádka se jmenuje *Princezna zakletá v čase*, já hraju její nejlepší kámošku. S Olmem potom plánujeme natočit krátký celovečerní film, těším i na nový celovečera od Jana Foulkala, kde hraju s Martinem Kyšperským ze skupiny Květy. Bude to opět malý, komorní film, přesně jak to mám ráda. ●

KVIFF Talks

Klasik, co objevil Omara Sharifa

V Cannes dostal před lety cenu za celoživotní dílo. Karlovy Vary letos uvádějí jeho rozsáhlou retrospektivu (více o ní na straně 9). A festival zároveň klasikovi arabské kinematografie **Júsufu Šahínovi**, který pro svět objevil Omara Sharifa, připravil i speciální besedu ze série KVIFF Talks.

Dnes od 16.30 v Kinosálu C můžete Šahínovu tvorbu rozebrat s egyptským novinářem Josephem Fahimem, který varskou sekci připravil, Šahínovou neteří a producentkou Marianne Khoury a americkým kritikem Jayem Weissbergem. Vstup je jako vždy zdarma, nepotřebujete vstupenku ani akreditaci, mluvit se bude v angličtině.

Hned zítra se můžete těšit na další KVIFF Talk: **od 16.30 v Kongresovém sále** budou besedovat oscarový **Casey Affleck** s herečkou **Annou Pniowsky** o svém filmu **Světlo mého života**. Diskuse nahradí původně ohlášenou projekci filmu **Až přijde oheň**.

Programové změny

Zítra od 22.30 přidává festival do **Velkého sálu** projekci hudebního dokumentu oscarového režiséra Rona Howarda nazvaného podle svého operního hrdiny **Pavarotti**.

Luciano Pavarotti na vrcholu slávy

Hlavní soutěž

Vycházející herecká star Henry Golding se, stejně jako režisér *Monzunu*, narodil v jihovýchodní Asii

Cizincem v rodné zemi

Hong Khaou přiváží do Varů snímek o hledání kořenů v dalekém Vietnamu

Hrdinou filmu britského režiséra **Honga Khaoua** je Kit. Ten se po třiceti letech vrací do rodného Vietnamu, aby našel místo, kde rozpráší popel zesnulých rodičů, a taky poznal své kořeny a zjistil něco o vlastní komplikované identitě. Snímek *Monzun* má dnes v rámci Hlavní soutěže světovou premiéru ve Velkém sále.

Zbyněk Vlasák

Pro režiséra Honga Khaoua je to dost osobní téma – se svým hrdinou Kitem má mnoho společného. Khaou se narodil v Kambodži, ale ještě když byl malé dítě, utekli jeho rodiče před Rudými Khmery do sousedního Vietnamu. Jenže toho se pár let poté definitivně zmocnili komunisté a Khaouova rodina nasedla, podobně jako dalších osm set tisíc lidí, na loď a znovu uprchla, aby nakonec skončila ve Velké Británii. To bylo dnešnímu režisérovi osm let.

Sundance a Vietnam

Zásadní posun ve vývoji scénáře *Monzunu* znamenaly především dvě události. Tou první byla Khaouova účast na prestižním workshopu Sundance Screenwriters Lab.

„Bylo to skvělé, působilo to na mě jako terapie,“ říká. „Cítil jsem se hodně zranitelný, protože scénář byl ve velmi rané fázi, ale donutili mě tam mluvit o těch správných, důležitých věcech. Téma, které se táhne mými filmy, je kulturní identita, nedokážu se mu vyhnout. Když jste uprchlík a přijdete o domov, neustále bojujete o to, abyste mohl znovu pocítit, že někam patříte. Otázkou bylo, jaký tvar a struk-

туру tématu dát – a v tom mi na Sundance hodně pomohli.“ Druhým impulzem byla režisérova první návštěva Vietnamu od útoku jeho rodiny. „Najednou jsem si při psaní Kitova příběhu mohl představovat, co bych v jeho kůži asi udělal já. Kit chce pochopit, do jaké kultury patří, porozumět své minulosti, o kterou ho jeho rodiče připravili. Potom mu ale dojde, že ho jeho rodiče vlastně zachránili. Obvykle se říká, že se musíte vrátit do minulosti a vyřešit ji, abyste se mohli pohnout kupředu. Ale takový návrat vám žádné definitivní odpovědi nedá, jen vás trochu uvnitř změní. A vy se můžete naučit ne po minulosti dychtit, ale žít s ní.“

Film pro dnešní dobu

Roli Kita režisér svěřil Henrymu Goldingovi, kterého si můžete z českých kin naposledy pamatovat z *Nebezpečné laskavosti* a který se brzy objeví třeba v novém snímku Guye Ritchieho. „Nálada a tón toho scénáře byly velmi odlišné od všeho, co jsem dosud dělal, a téma hledání vlastní identity ve mně silně zarezonovalo,“ říká Golding, který žije v Singapuru, vyrůstal v Anglii, ale narodil se v Malajsii.

„Vietnam měl pro Kita něco znamenat, ale on nic nepocituje, nepřipadá mu povědomý, nepoznává vůně, zvuky, lidi, jejich jazyk. Rozumím tomu, i já si v Malajsii připadám jako cizinec.“ Khaou podle svých slov doufá, že by *Monzun* mohl být tím správným filmem pro dobu, v níž jsou všude po světě na vzestupu nacionalisté a v médiích se objevují stereotypní obrazy uprchlíků. „Film jsem chtěl natočit tak, aby dal divákům prostor o těchto otázkách přemýšlet a ideálně dospět k vlastním závěrům,“ uzavírá Khaou.

Monzun

29. 6. | 17.00 Velký sál

30. 6. | 10.00 Pupp

2. 7. | 9.00 Kino Drahomíra

Fakt navíc

Vedlejší roli Lewise, Afroameričana, který se ve Vietnamu úspěšně usadil, si zahrál Parker Sawyers. Producenty zaujal ve filmu *Southside with You*, kde ztvárnil samotného Baracka Obamu.

Představitelka hlavní role Itsaso Arana je spoluscenáristkou i duší *Srpnové madony*

Holka z rozpáleného Madridu

Srpnovou madonu dali dohromady Jonás Trueba a jeho herečka a spoluscenáristka Itsaso Arana

Od vedra si neodpočinete ani v klimatizovaných promítacích sálech karlovarského festivalu. Tedy aspoň pokud zajdete na film z Hlavní soutěže nazvaný *Srpnová madona*. Stále velmi mladý a nadějný španělský režisér **Jonás Trueba** ho totiž umístil do letně rozžhaveného Madridu.

Zbyněk Vlasák

Je začátek srpna a ve španělském hlavním městě panují nesnesitelná horka. Kdo může, vyrazí s rodinou nebo přáteli pryč. Zůstávají jen dvě skupiny lidí: turisté a ti, kteří moc nevědí, co se sebou. Do druhé kategorie spadá i sympatická, ale tápající třicátnice Eva (v herckém podání Itsaso Arany), která se na čas uvelebí v bytě svého známého.

„*Srpnová madona* je první můj film, v němž jsem se odvážil mít za hlavní hrdinku celého děje ženu,“ říká režisér Jonás Trueba. „Itsaso Arana hrála už v mém předchozím snímku *La reconquista* a mně bylo od počátku jasné, že s ní musím natočit ještě něco dalšího. Řekl jsem jí, že chci udělat film, který se bude odehrávat během madridských srpnových slavností, a brzy potom jsme spolu začali pracovat na scénáři.“ Evu, která v Madridu strávila celý svůj dosavadní život, vidíme seznamovat se s novými lidmi, popřípadě trávit dny i večery se starými kamarády. A i když jim má

potřebu povědět hodně věcí, nakonec vždycky dojde na to, že toho vlastně o životě ani o sobě neví dost. Má se vydat někam do zahraničí, jako to v minulosti udělala její nová sousedka, se kterou se zrovna seznámila? Nebo její další osud spoluurčí jiná z mnoha zcela běžných náhod, které jí během oněch dvou týdnů, kdy ji sledujeme, skočí do cesty?

Deníkový film

„Je to deníkový film, kde tolik nejde o zápletku, spíš o pocity, rytmus, barvy, zvuky, střídání nocí a dnů,“ říká Trueba. „Myslím, že je to existenciální snímek o každodennosti. A protože jsem věděl, kdo bude hrát hlavní roli, mohl jsem Evu přiblížit tomu, jaká je sama její představitelka Itsaso. Podobně jako Jeana Renoira mě víc zajímají herci než postavy, které hrají. A taky chci dělat filmy s lidmi, které mám rád.“ Charismatu Itsaso Arany je těžké odolát, navíc když vše na plátně působí tak dokonale autenticky a vyprávě-

no je to tak nenucené. Onu obyčejnou každodennost ale také Trueba sem tam ožíví neotřelým režiséřským nápadem. Jako jsou Eviny nesedící plavky symbolizující to, že se necítí ve své současné situaci pohodlně. Nebo když v jedné nečekané chvíli dojde i na onu „madonu“ z titulu filmu. Zkrátka v tomto případě není třeba se horka bát. Dvouhodinový španělský snímek má na MFF Karlovy Vary světovou premiéru.

Srpnová madona

29. 6. | 20.00 Velký sál

30. 6. | 13.00 Pupp

2. 7. | 11.30 Kino Drahomíra

Fakt navíc

Se srpnovými slavnostmi v Madridu je kromě slunce, večírků v ulicích, koncertů a kostýmů spojena i španělská varianta české polky.

Osobnost dne

Hlynura Pálmasona inspiruje muzika, ale i nekonkrétní zvuky přírody

O smrti jen hravě

Islandský režisér Hlynur Pálmason představuje drama z krajiny nejasné viditelnosti *Bílý bílý den*

Když je mrak hustý, že by se dal krájet, nebe a zasněžená krajina splynou v jedno. To pak taky živí mohou mluvit s mrtvými. Tak jako bývalý policajt Ingimundur (Ingvar Sigurðsson), jemuž nedávno zemřela žena. On se snaží udržet při smyslech stavbou domu a péčí o malou vnučku. Zároveň si ale neustále připomíná svou milou. Ona navíc žila trochu jiný život, než Ingimundur dosud věřil – a to ho trošku zlobí. *Bílý bílý den* je výjimečnou emocionální podívanou s akcentem na promyšlený obraz a rafinovaný zvuk. Hlynur Pálmason, který s debutem *Zimní bratři* (2017) posbíral několik cen na festivalu v Locarnu, představil svou novinku v panelu Týden kritiky v Cannes a získal cenu pro herce Ingvara Sigurðssona.

Šimon Šafránek

Co vás přivedlo do Bílého bílého dne?
Začal jsem o tom uvažovat se svým hercem Ingvarem Sigurðssonem, když jsem před šesti lety dokončoval svůj absolventák *En maler*. Fascinovala mě představa bílého dne. Na Islandu se říká, že mrtví tehdy mohou mluvit se živými. Připadalo mi to tajemné – a to mě přitahovalo. Představoval jsem si mysteriózní detektivku, která by se pomalu vyvinula do něčeho jiného.

Do čeho?
V jádru mi šlo o rozkrytí dvou typů lásky. Na jedné straně jde o ten čistý, jednoduchý, bezpodmínečný vztah mezi Ingimundrem a jeho vnučkou. A pak je tu láska milenecká, kterou Ingimundur pocituje ke své ženě. To je mnohem komplexnější emoce, protože tu s láskou soupeří i nenávisť. Šlo mi pak o balancování mezi těmito láskami, kdy se střídá smích s vážností.

Zejména Ingvar Sigurðsson předvádí obdivuhodně soustředěný výkon. Jak jste s ním pracoval?
Já nikdy nevím, jak pracuju! Snažím se o tom nepřemýšlet. Jsem spíš praktik, v první řadě mi jde o to, aby se před kamerou všichni cítili bezpečně. Pak jsou totiž ochotní riskovat a nebojí se, že udělají nějakou blbost.

Takže potřebuju, aby byli otevření.

O čem tedy při natáčení přemýšlíte?
Chci si natáčení užít. Mám víceméně pořád stejný štáb, jsme si blízko, vlastně jsme kamarádi, máme okolo sebe rodiny. Ta branže jako taková je dost těžká, takže se prostě vši silou snažím si to

Ingvar Sigurðsson podává ztrápeného policajta Ingimundura s nevidanou bravurou

ulehčit. Aby to nebylo tak vážné. I když to samozřejmě vážné je, protože se zabývám otázkami života a smrti. Ale nemá cenu se tím zatěžovat, je lepší zůstat hravý.

Který moment vás na filmařině baví nejvíc?
Miluju celý ten proces, já dělám rád i titulky! Ale emocionálně se mě nejvíc dotýká mix zvuku, ty poslední tři dny. Všechno si to sedá, zapadá to do sebe – na tomhle momentě mám závislost, to je jako droga.

Ve všech svých filmech přitom vrstevnatě pracujete se zvukem...
Začínám o něm přemýšlet už při psaní: když jsem psal *Bílý bílý den*, natáčel jsem dva roky prolog, ve kterém ukazuju běh ročních období. Nahrával jsem všechny možné přírodní zvuky, bouře nebo větry. To mě zase posouvalo ke konkretizaci dalších scén, scénář se mi najednou hezky obarvil.

Co při psaní posloucháte?
Píšu právě za zvuků, jako je déšť nebo bouře. Mou představivost to pobízí mnohem víc než hudba. Ta je příliš barevná a konkrétní. Přitom asi jako každý Islandan jsem měl kapelu! Vůbec mi to ale nešlo. Ani trochu. Přesto mě muzika pořád moc baví, je to jedna z nejdůležitějších věcí v životě. Drží mě při vědomí, při životě.

Opravdu?
Nemá to tak víc lidí? Nechtěl bych žít ve světě, kde by hudba neexistovala.

Kdy jste se místo hudby rozhodl pro film?
Pocházím z normální rodiny, nechodili jsme na výstavy nebo do muzeí, neměli jsme doma obrazy. Takže jsem chodil na hollywoodské filmy. Ale pak jsem uviděl Stanleyho Kubricka – a na jednou jsem měl co dělat s takovou zvláštní atmosférou, nešlo ji popsat slovy. A tohle miluju! Je to hudba? Je to rytmus? Každopádně je to mnohem víc než příběh jako takový. A pak mi bylo jednadvacet a během jediného odpoledne jsem odkoukal *Stalkera* od Tarkovského a *Zvěšeninu* od Antonioniho. Oba ty filmy mi přišly pozoruhodně osobní, ale přitom neprivátní, zasely ve mně nevidané pochyby. Začal jsem o sobě uvažovat jinak než dřív. Zkrátka, změnily mi život! ●

Srdce ve Varech

Himesh Patel zná v Yesterday od Beatles každou notu

Kdyby neexistuje

Vojtěch Rynda

Jen pár hodin poté, co Český národní symfonický orchestr pod vedením dirigenta Carla Davise v rámci slavnostního zahájení festivalu zahrál na pódiu u Thermalu největší hity Beatles, zazněly některé z těch písni znovu – tentokrát uvnitř, ve Velkém sále. Stojí na nich a podle jedné z nich je i pojmenovaný nový film režiséra Dannyho Boyla a scenáristy Richarda Curtise – *Yesterday*. Komedie, která tento týden vstoupila i do běžné kinodistribuce, za rozvernou fasádou a odlehčenou romantickou linkou skrývá zásadní téma: co by se stalo, kdyby najednou zmizela část popkultury, tedy našeho společného povědomí?

Ve filmu *Yesterday* ze světa zmizí veškeré stopy po existenci Beatles. Jak by vypadal svět, který by neznal Jiřího Suchého a ve kterém by si nikdo nezanotoval o Tereze, Babettě nebo marnivé sestřenici? O umělci, který během šesti dekad uvedl téměř sto divadelních her a napsal texty ke 1400 písní, natočila dokument Olga Sommerová. Jiná hvězda tuzemské dokumentaristiky, Helena Třeštíková, ve Varech uvádí střihový portrét Miloše Formana – a na mysl se derou tytéž otázky. Kolik lidí do-

stalo díky postavám z Formanových filmů, zápasícím o svobodu a důstojnost, sílu nadechnout se k dalšímu boji? Kolik lidí by ten zápas vzdalo, nebýt třeba onoho „Aspoň jsem to zkusil!“ z *Přeletu nad kukaččím hnízdem*?

Formanova autobiografie *Co já vím?*, sepsaná s Janem Novákem, obsahuje i dlouhé pasáže o chystaných filmech, které Forman nakonec z různých důvodů nenatočil. Jaké by asi byly? Možná nevalné; režisér dokázal poznat, kdy se mu projekt vymyká z rukou, a rázně ho zastavit třeba pár dní před začátkem natáčení – jako v případě dramatu *Pekelný tábor*. Kdyby – chyby, říká se, ale otázka „Co kdyby...?“ stojí zároveň u počátku každého fikčního vyprávění, filmy nevyjímaje.

Žádné „co kdyby“ už zároveň neplatí pro festivalový program, který je pečlivě vybraný, vytištěný v katalogích a nasazený do kinosálů: nejde spekulovat, co by bývalo bylo, kdyby se letošní filmová nabídka sestavila jinak. Teď si z ní jen vybrat. Když má člověk štěstí, trefí se do snímku, o kterém se začne mluvit ve velkém, a který tak začne rezonovat v našem festivalovém společném kulturním povědomí. A odtud už ho žádný globální blackout jako v *Yesterday* nevymaže. ●

Divácká cena Audience Award deníku PRÁVO

Letošní novinkou je, že o Diváckou cenu deníku Právo budou soutěžit pouze celovečerní filmy z aktuální festivalové sezony. Pro letošek jde o snímky vyrobené v letech 2018 nebo 2019, jejichž světová premiéra neproběhla dříve než před daty loňského, tedy 53. karlovarského festivalu. Důvodem je snaha zviditelnit nové filmy, pro jejichž tvůrce je uznání divácké popularity daleko cennější než pro tvůrce snímků již prověřených časem. Starší či archivní, leckdy kultovní filmy, které MFF KV každoročně uvádí, mívají pevně fanouškovské základny; podobné ocenění proto jejich oblibu olivní výrazně méně než u filmů z posledního roku.

Hlasujte a rozhodněte o nejlepší filmu MFF Karlovy Vary! Máte jedinečnou příležitost ohodnotit film, který jste právě viděli. Po skončení filmu jednoduše natrhnete známku, jakou film hodnotíte. Pak odevzdejte tento hlasovací lístek při východu ze sálu hosteskám nebo vhodte do hlasovacího boxu.

Hlasování bude ukončeno po poslední večerní projekci. Divácká cena bude předána v rámci slavnostního zakončení festivalu.

hodnocení filmu

zde natrhnete ● ● ● ● ● ● ● ●	výborný
zde natrhnete ● ● ● ● ● ● ● ●	dobrý
zde natrhnete ● ● ● ● ● ● ● ●	průměrný
zde natrhnete ● ● ● ● ● ● ● ●	slabý

Za Neapol odehrál Maradona v letech 1984 až 1991 téměř dvě stovky utkání a pomohl jí dostat se na vrchol italské ligy

Napůl bůh i ďábel

Diego Maradona aneb Film, na který čekáte

Těžko mezi sportovními celebritami najdete kontroverznější osobnost. Člověka, který je tolik oslavován – a následně zatracován. „S Diegem bych se vydal na kraj světa. S Maradonou bych ale neztratil ani krok,“ říkal o něm jeho trenér. Dnes máte na festivalu poprvé možnost užít si divokou jízdu životem nejslavnějšího fotbalisty světa v režii Asifa Kapadii, tvůrce oceňovaných dokumentů *Senna* a *Amy*.

Filip Šebek

Je půlka září roku 2007. Sedím v malé neapolské hospůdce na dohled od stadionu San Paolo, hodinu před začátkem zápasu Neapole proti Sampdorii Janov. Na stěně si mezi záplavou šál a vlajek všimnu vybledlé, ale pečlivě zarámované fotografie vystřižené z novin, svým umístěním připomíná oltářiček. Na fotce stojí malý kudrnatý chlapeček v neapolském dresu s pohárem nad hlavou, kolem extaticky poskakují davy fanoušků. Z výrazů jejich tváří není pochyb, že právě uctívají boha, který poprvé v historii přinesl do jejich špinavého města, ovládaného camorrou, vysněný titul mistrů Itálie. Podceňovaný tým, kterému se bohaté kluby ze severu země s oblibou vysmívaly, dovedl na vrchol. Všem je jasné, že bez jeho gólů a nesporné fotbalové geniality by to nebylo

možné. Fotografie v pozlaceném rámečku z roku 1987, kdy božský Diego navždy prosvětlil život Napolitanců, mi tenkrát uvízla v hlavě víc než samotný zápas, v němž Neapol porazila Sampdorii Janov góly Hamšíka a Zalayety 2:0.

Na Diega Maradonu prostě v Neapoli nedají dopustit.

Bůh

A právě ve městě pod Vesuvem se odehrává největší část filmu, neapolský příběh je bezpochyby jeho srdcem. „Hned jsem věděl, že film musí začínat prostřihy z jeho příjezdu do Neapole, kdy ho na stadionu vítalo osmdesát tisíc lidí,“ říká vedoucí střihu Chris King. Zasluhou producenta a bývalého fotbalového reportéra Paula Martina měl naštěstí King z čeho vybírat. Martinovi se totiž podařilo dostat se k unikátním archívům z onoho magického

neapolského období. Zlatý poklad v podobě stovek hodin jedinečných záběrů tvůrci získali mimo jiné od Gennara Montuoriho. To byl šéf neapolských ultras, tvrdého jádra fanoušků, jejichž moc byla během zlaté éry, kdy hrál v klubu Maradona, obzvlášť silná. „Montuori pochází z nejdrsnější části Neapole a patří k těm, kteří řídí ostatní ve fanouškovském sektoru stadionu. Ale s Diegem se přátelil, zval ho k sobě domů na večeri a s týmem je natolik spjatý, že byl i v šatně, když klub získal první titul. A naštěstí pro nás všechno točil. Díky tomu, jaké měl postavení a přístup do jádra klubu, jsou jeho záběry naprosto fantastické a pro příběh, který jsme chtěli vyprávět, zcela zásadní. Dodávají mu texturu a díky nim jste tam přímo s Diegem,“ je přesvědčen Asif Kapadia.

Ďábel

Už v Neapoli ale z božského Diega začal vystrkovat růžky ďábelský Maradona, který se zapletl s camorrou, propadl kokainu a po románku s Cristianou Sinagra odmítl uznat syna Diega Armanda za svého biologického potomka. Italský soud uznal Maradonovo otcovství až v roce 1993. „Je to jen má osobní teorie, ale právě zapření dítěte stálo u kořenů Mara-

donových problémů. Nebo je přinejmenším zhoršilo,“ myslí si Kapadia. Výčet Maradonových dalších prohřešků by vydal na dlouhý seznam – ať už jde o jeho „boží ruku“, kterou dal gól Anglii, nechvalně známou bitku během fotbalového zápasu, „přátelství“ s Fidelem Castrem, facku novináři, dluhy na daních, nebo další průšvihy.

Jak je ze skvěle natočeného Maradonova portrétu zřejmé, komplikovanější postavu s větší porcí fotbalového talentu aby pohledal. „Je fascinující, jak komplexní a probarvený příběh dokáže Asif Kapadia poskládat bez mluvicích hlav a umělých rekonstrukcí situací, jen s použitím autentických archívů,“ říká o filmu Anna Lísalová ze společnosti Aerofilms, která dokument od 8. července uvede po celém Česku v rámci čtvrtého ročníku filmové přehlídky Vary ve vašem kině. ●

Diego Maradona

29. 6. | 22.30 Velký sál

1. 7. | 10.00 Kinosál
Národní dům

4. 7. | 22.00 Kinosál Pupp

5. 7. | 18.30 Malý sál

Maradonova tvář z Neapole jen tak nezmizí

VARYÁDA

SHOPPING CENTER

Skvělý festival si zaslouží skvělé nákupy!

A great festival deserves stylish visitors!

varyada.cz

OC VARYÁDA, Kapitána Jaroše 375/31, Karlovy Vary

OCVaryada

ocvaryadavk

Maradona slaví italský titul s jednou ze svých dvou dcer

Maradona se narodil na jednom z nejchudších předměstí Buenos Aires jako páté z osmi dětí. S fotbalem začal až v devíti letech, ale díky svému obrovskému talentu si brzo vysloužil přezdívkou „Zlatý chlapec“.

Festivalové novinky

Místo písku ocel. Letos stojí na Mlýnské kolonádě socha koně od Michala Gabriela.

Tři muži v parku a kočka. Vyražte do Dvořákových sadů a prozkoumejte skořápkovou sochu!

Šelmy ze skořápek, párty v lázních a Vrchní, prchni!

Všechno, co jste kdy chtěli vědět o festivalových novotách (ale báli jste se zeptat)

Filmový festival s sebou každoročně přináší řadu nových projektů a změn; ani letošní ročník není výjimkou. „Dáváme si dovolenou, musíme si odpočinout a nabrat dech. Možná se vrátíme,“ stojí na webových stránkách legendárního klubu Aeroport.

Jakub Švejkský

Festivaloví návštěvníci ale zoufat nemusí. V historické budově Císařských lázní totiž bude znovu po roce působit multižánrový pop-up klub Kaiser, tentokrát s příslušností 54. Dramaturgii má stejně jako loni na povel Vladimír 518 (dnes večer

instalaci mají během nich uvádět do varu dýdžejové pevně spjatí s českou klubovou scénou. Rozhodně se přijdte podívat – neorenesanční budova poblíž Puppů se kvůli plánované rekonstrukci po festivalu nadlouho uzavře.

Jednou ze změn je uzavření oblíbeného letního: „Letní

město, na návrat do jeho dřevěných sedaček tak snad nebudeme muset dlouho čekat.

Díru na trhu našetřil Mall: ve svém stánku ve Smetanových sadech návštěvníkům nabízí alternativu letního v podobě LED kina. Kromě původní tvorby Mall.TV se tu bude promítat třeba i festivalový dokument *Diego Maradona* – v sobotu 6. července od osmi večer.

Prchající výčepní, šelmy u vody a kůň na kolonádě
Skoro na každém kroku ve Varech narazíte na nějaké filmové místo – a nejvíc z nich je svázáno s klasikou

krát výčepních. Hlavní stan Plzeňský prazdroj rozbil přímo pod hotelem Thermal a tady taky, hned na několika místech, nabízí školu čepování, ale například i výčep uvnitř starého citroënu nebo pro festival speciálně upravené jídelní menu. Kdo dává před pivem přednost cideru, najde svůj oblíbený stánek hned vedle.

Jen o pár desítek metrů dál narazíte na Vodafone pláž. Kvůli rekonstrukci Vřídla se pro letošek přesunula do Dvořákových sadů, zato rovnou nad jezírko. Každý den od deseti dopoledne do devíti večer si tu můžete dát burger, zmrzlinu a samozřejmě se něco dozvědět o technologických novinkách.

Na dohled od pláže pak Michal Gabriel rozesel své sousoší postav a kočkovitých šelem. Jestli jsou to jaguáři, levharti, anebo pumy, si už zjistíte sami. My vám prozradíme, že jejich „skvrny“ mají na svědomí skořápky vlašských ořechů.

Mimochodem, v lázeňském centru města, v místě, kde se kříží Mlýnské nábřeží s Lázeňskou ulicí, najde-

Texty redakčního hosta Reného Nekudy budou v dalších číslech doplňovat ilustrace od filmového architekta Jana Vlčka

te ještě jednu Gabrielovu sochu – dvouapůltunového Ocelového koně. Všechny vás krom jiného mají nalákat na Gabrielovu výstavu s názvem Červený koberec: můžete ji navštívit ode dneška až do konce festivalu v Galerii umění na Goethově stezce.

A na závěr jedna naše novota: letos se na stránkách Festivalového deníku budete setkávat s texty od lektora

tvůrčího psaní Reného Nekudy, doplněnými o ilustrace filmového architekta Jana Vlčka. Kromě toho bude nový spolupracovník naší redakce ve Varech po vybraných dopoledních projekcích pořádat pro diváky setkání. Mluvit se bude nejenom o vybraném představení, ale taky o fungování příběhů (více na straně 8 tohoto čísla Festivalového deníku). Tak se nechte inspirovat! ●

V budově Císařských lázní najdete znovu po roce multižánrový pop-up klub s názvem Kaiser 54

tu i vystoupí): na každý ze sedmi večerů do Varů přizval přední české a slovenské kapely – například PSH, Tata Bojs, Katarzii, WWW či Ohm Square. Novinkou Kaiseru 54 jsou afterparty – začínat budou vždy po koncertu, končit nejdříve nad ránem. Návštěvníky pod 21 metrů vysokou světelnou

kino se vždycky přes léto dalo používat nejenom na koncerty, ale i pro nás na takové dvě tři velké projekce během festivalu. Jeho technický stav už každopádně neumožňuje pustit dovnitř lidi, nebylo by to bezpečné,“ vysvětluje vedoucí festivalové produkce Petr Lintimer. Situaci ohledně letního kina aktuálně řeší

z roku 1981 *Vrchní, prchni!*. Scénu, v níž falešného vrchního Dalibora Vránu (Josef Abrahám) po Mlýnské kolonádě nahánějí všichni karlovarští číšníci, se letos rozhodl připomenout jeden z partnerů festivalu Pilsner Urquell – ve čtvrtek 4. července ve tři odpoledne uspořádá u Lázní III běh, tento-

Nabijeme tě poznáním

VYSOKÁ ŠKOLA FINANČNÍ A SPRÁVNÍ

Studijní středisko Karlovy Vary | T. G. Masaryka 541/3
DNY OTEVŘENÝCH DVEŘÍ: 11. 7. 2019 | 15. 8. 2019

www.vsfs.cz

30 let od sametové revoluce

Dědictví: Bohuš (Bolek Polívka) komanduje svého právníka (Miroslav Donutil), aby to zakončil hláškou: „Máme demokracii, ne?“

Bez cenzury a bez servítků

Přelom osmdesátek a devadesátek: Kouř, Dědictví i nespoutaný Jan Němec

Traduje se, že když Václav Klaus na premiéře poprvé a naposledy zhlédl film Věry Chytilové *Dědictví aneb Kurvahošigutntág*, nevydržel to, postavil se a divákům okolo nahlas oznámil, že toto nemá s realitou nic společného. Dnes je *Dědictví* považováno za jiskřivý vhled do divokých devadesátých let. Ve Varech je uváděno v sekci Bez cenzury.

Zbyněk Vlasák

Festival se rozhodl vzpomenout třicátého výročí sametové revoluce celkem sedmi československými snímky, jež vznikly mezi lety 1989 a 1992. Spojuje je mimo jiné to, že už se skoro všechny obešly bez cenzury, kterou umění omezoval pozdní socialismus, ale zároveň se ještě mohly opřít o státní prostředky na výrobu.

„Jsem nesmírně zvědavý nejen na to, jak na ty snímky zareaguje generace našich diváků, kteří v době jejich vzniku ještě nebyli na světě, ale taky na to, jak se k nim po letech postaví mí vrstevníci,“ říká umělecký ředitel karlovarského festivalu Karel Och. „Přece jen se toho za třicet let odehrálo poměrně dost a i paměť dostává pod tíhou informací pořádně zabrat.“

Mladí to řekli naplno

Některé z oně sedmičky filmů se ještě vracejí ke kritice předchozího zřízení, možná paradoxně zejména ty, které začaly produkčně vznikat už před listopadem

1989. Patří k nim v první řadě *Kouř* režiséra Tomáše Vorla. Mladý inženýr Mirek Caban – a právě bratři Cabanové si malé představení přichystali i na karlovarskou projekci *Kouře*. Nakonec ale zjistí, že takový projekt už tady je, jen ho místní byrokracie úspěšně pohřbila a jeho autora poslala makat do kotelny.

Dramaturgem snímku byl Jan Gogola starší: „Až budu svým vnukům vysvětlovat, jak to tady za komunistů vypadalo, pustím jim právě *Kouř*. Nic tu dobu nevystihuje lépe než tento groteskně křečovitý škleb a naprosto otevřený výsměch bolševické moci. My starší jsme se pokoušeli bojovat přes jinotaje a metafory a občasné odvažné věty, tihle mladí kluci už všechno říkali naplno, o žádný dialog se soudruhy nestáli a dávali to s velkou mírou zjevného pohrdání najevo.“

Mimochodem, bojový pokřik z tohoto snímku – „Má to cenu!“ – se dodnes využívá na nejrůznějších demonstracích a klip z *Kouře* s písní *Je to fajn* má na YouTube pět

a půl milionu zhlédnutí. Tanečně v něm exceluje Šimon Caban – a právě bratři Cabanové si malé představení přichystali i na karlovarskou projekci *Kouře*.

S větším využitím exploatace se o obžalobu normalizace pokouší Renčovo *Requiem pro panenku*, volně inspirované případem Dany (Ivana Chýlková), jejíž manžel dělá za pozdní normalizace ve vlivném podniku zahraničního obchodu, sledujeme přerod zakřiknuté vysokoškolačky v manipulativní mrchu žijící si i v socialismu na velmi vysoké noze.

Ženské hrdinky a dědictví

Pak jsou ale v sekci Bez cenzury k vidění také filmy, které jsou už zcela zapuštěné v polistopadové realitě.

„Přechod k tržnímu hospodářství a liberální

žící se využít všechny nové tržní možnosti, k našim devadesátkovým postavám úspěch často přichází, aniž by se snažily – třeba jen zdědí majetek, se kterým si pak stejně nevědí rady.

To je i případ vesnického burana Bohuše v podání Bolka Polívky ze zmíněného moralistního *Dědictví*. Bohuš tu obrovské jmění zdědí hned nadvakrát. Peníze mu umožní komandovat jeho právníka (Miroslav Donutil), koupí si za ně přátele, milenkou i bazén – ale štěstí mu pochopitelně nepřinesou.

Sedmičku filmů vzniklých „bez cenzury“ doplňuje komedie z prostředí letního tábora *Pějme píseň dohola* a hlavně „provokativní rozdivočelá postmoderní férie o lásce až za hrob“ *V žáru královské lásky* od Jana Němce. I tady se objevuje Bolek Polívka, i když tentokrát ve vedlejší roli milence Ivany Chýlkové, kterého zaživa roztrhají lvi. Těžko říct, zamýšlí se Veronika Pehe, jestli by takhle odvážný a neotřelý snímek mohl vzniknout třeba jen o deset let později, už v podstatně prudčeji tržním prostředí. ●

Dagmar Havlová a Deana Jakubisková-Horváthová v *Lepší je být bohatý a zdravý než chudý a nemocný*Mladíčka Aňa Geislerová v *Requiem pro panenku*Šimon Caban (nahoře) to s *Kouřem* rozjede i letos ve Varech. Těšte se na středeční projekci ve Velkém sále.

Bary a kluby

Uváděl filmy či provázel po Thermalu. Teď má ve Varech klub.

Vladimir 518: Kaiser je jako mejdan v Rudolfinu

Hudební klub Kaiser v historické budově Císařských lázní měl festivalovou premiéru loni – líbil se, a tak se letos vrací jako Kaiser 54. Ke koncertům českých a slovenských kapel pro letošek přibýly afterparty nebo 21 metrů vysoká světelná instalace. **Vladimir 518** mluví v rozhovoru nejen o tom, co dalšího vás letos v prostoru bývalých lázní čeká, ale taky o varském „sletu dortíků“ či ideálech raných 90. let, které na festivalu pořád cítí.

Jan Škoda

Klub Aeroport, který byl součástí festivalu 11 let a pro řadu návštěvníků patřil k symbolům festivalu, letos na MFF nebude. Ovlivnilo to nějak způsob, jak programujete klub Kaiser, který tak zůstane „osamocen“?

Klub Kaiser připravujeme tak, aby nás zajímal, kdybychom do něj měli přijít jako návštěvníci. Musí nás to bavit. Aeroport jsem nikdy nevnímal jako důležitý referenční bod, i když kluky z Aerofilms mám rád a do Aeroportu jsem chodil. Když jsme začali dělat Kaiser, nechtěli jsme se vůči nim nijak vymezovat. Prostě jsme to začali dělat po svém. Je mi líto, že letos Aeroport nebude, protožerazil cestu větší alternativy a undergroundu než my.

Klub Kaiser opět vyrostl v novorenesančním prostoru Císařských lázní. V čem bude sedm letošních koncertů jiných než loňský program?

Letos zajistí hlavní večerní program například Tata Bojs, Midi Lidi, Ohm Square či Katarzia, nově pak přidáváme elektronické afterparty, které nabídnou muziku až do rána. To může být možná tak trochu náhražka Aeroportu. Nebudou to klasické mejdany, ale spíše dravější experimenty, které budou probíhat na schodištích. Hodně se taky soustředíme

na vizualitu celé akce – oči hrají stejně důležitou roli jako uši. Afterparty budou temně ambientní a laserová instalace má reagovat na zvuk. Vnitřní atrium pak umožňuje gigantickou projekci z několika projektorů.

V čem je pro vás taková akce výzvou?

Je to jako stavět festival na zelené louce. Každá věc mimo zdi a schodiště se tam musí dovést. Nevýhodou může být, že ani v létě se tam moc neohřejete, takže pro jistotu máme připravené i teplomety. Stojí to ale za to – Císařské lázně mají neskutečnou magii. Vzhledem k tomu, že celý objekt se bude rekonstruovat, jde taky o poslední šanci si jej užít! Je to, jako kdybyste šli do Rudolfinu a udělali si tam elektronický mejdan.

Nedávno jste se podílel na knize Hotel Praha, oceňující stejnojmenný objekt v pražských Dejvicích, který byl ale v roce 2014 zbourán. Jako fanoušek brutalistní architektury jste několik let prováдел po hotelu Thermal. V čem vás tyhle budovy přitahují?

Thermal by si takovou knihu zasloužil, ale svým způsobem doufám, že se jí nedožije. Kniha Hotel Praha je totiž něco jako posmrtná maska. Uměl bych si ale představit knihu, která by

mapovala historii Thermalu a popisovala, jak se rekonstruuje do původního stavu. Ale to se zatím neděje – a té rekonstrukce se popravdě celkem bojím. Thermal je jedna z budov, které naplňují zadání komplexní dílo. Tím je nenahraditelný. Je sochou a každý detail, od hrníčků přes ubrusy až po grafiku a samotnou konstrukci, je autorským dílem, které fungovalo jako harmonický celek. To se rozpadlo, dneska už je to z velké části vyprázdňená kulisa. S každou takovou ztracenou budovou přicházíme i o autentický bod, který vypráví příběh o kultuře své doby.

Kulisy už dnes ovšem nejsou jen budovy, ale třeba celá centra měst.

Když začnou svou tvář nastavovat pouze turistům, stávají se kulisou. Turista potřebuje zkratku, kterou rychle přečte, zaplatí za ni a odjíždí pryč. To ale znamená, že se s tím nedá pracovat a nedá se to nahradit reálným obsahem. V Praze ani ve Varech se to zatím moc neděje, ale k Varům mám vysoce pozitivní vztah. Francouzský architekt Le Corbusier je označil za „slet dortíků“, ale pro mě je to svým způsobem roztomilé a krásné město. Je mi v něm hrozně dobře.

Je vám čtyřicet, na festival jste přitom začal jezdit už jako teenager. Jak se váš vztah k němu změnil?

Jsem vděčný, že se na festivalu můžu už několik let podílet a že mě kluci přizvali do týmu. Kontinuita je to, co je na festivalu unikátní. Nejenom ta předrevoluční, ale hlavně ta porevoluční. Tehdy se totiž dali dohromady lidé, kteří festival organizují dodnes. Tvoří pro mě jistou časovou bublinu, která ještě nese ideály 90. let. A takových bublin už je strašně málo. Když jsem ve Varech, tak trochu se cítím jako v 90. letech, v tom nejlepší slova smyslu. Přijde mi, že se na festival ještě nedostalo znechucení z porevolučního vývoje, které cítím třeba na některých hudebních festivalech nebo jiných kulturních akcích. Tady cítím, že se to prostě povedlo a že jsme si dokázali udržet představy, které jsme po revoluci měli.

Jste autorem úspěšné knižní trilogie Kmeny o městských subkulturách. Kdo tvoří festivalový kmen?

Žádný z kmenů není homogenní. Představa, že existuje unifikovaný metalista nebo hiphoper, je naivní. To samé se týká filmového fanouška. I v Kaiseru se to hrozně měnilo. Na party Addict přišli mladí lidé, na J.A.R. starší. Vary mají perfektní publikum, je otevřená a široká. Láska k festivalu je takový ohýnek, kolem kterého se scházejí – jako „kmen“. Já se doma každý den podívám na jeden film, ale na festivalu na to popravdě není čas. Přitom dřív jsem tu filmy i uváděl, třeba skvělou upířskou komedii Co děláme v temnotách. Ale třeba Solaris jsem si na plátně opravdu užít nenechal. ●

Otevřeno denně
kromě pondělí 10–19 hodin
30. 6. otevřeno do 15 hodin

Interaktivní galerie Becherova vila
Krále Jiřího 9, Karlovy Vary

innogy

Soutěž
o vstupenky do kina!
Hledejte Broučka!

Od 29. června do 5. července vždy v 9:00 hodin ráno zveřejníme GPS souřadnice míst na [facebook.com/innogycz](https://www.facebook.com/innogycz).

V prostoru mezi Thermalem a Puppem schováme **pět krabiček s Broučkem**. Krabičky je třeba najít ten den do 13. hodiny.

Nálezci donesou krabičku na **innogy point**.

Odměnou jim budou **dvě vstupenky na večerní projekci** konanou ve stejný den.

innogy.cz

Zahajovací ceremoniál

Sweet Dreams Are Made of This: Včerejší show Michala a Šimona Cabanových předznamenala letošní ročník

Pruhovaná noc

Asi je znáte, ceremoniály **bratří Cabanů** jste viděli v televizi nebo naživo ve Velkém sále: dělají je od roku 1996. Znáte Michalovu preciznost a Šimonův velkorysý scénografický záběr, jejich nezaměnitelné kostýmy i detailní svícení. Už třiadvacet let dokazují, že hravá, smysluplná a sexy podívaná, konvenující s duchem festivalu, se dá vytvořit vynalézavě i jednoduše. Ještě nikdy se ale netleskalo okamžitě poté, co na scénu vběhly první tanečnice.

Letošní show Cabanů vycházela přímo z vizuálu 54. ročníku, což nebývá pravidlem. Na scéně se objevily černobílé pruhy, začala světlá hra s horizontálními scénografickými prvky a na „černá“ místa se vzorně postavily stejně černě oblečené tanečnice... Na zemi ovšem nezůstaly, vznášely se opákováně i s akrobaty několik metrů nad zemí, všichni zavěšení na kladkách. „Obdivuji odvahu tanečnic, které s námi už léta spolupracují, takže o nich vím, že některé trpí závratí: přesto náš nápad nezavrhly a nechaly se kolegy zvednout několik metrů jenom za ruce,“ popisuje jednu z vrcholných akrobatických scén Michal Caban. Na show si tvůrci vypůjčili inteligentní motory, určené spíše pro světelnou techniku než pro zvedání osob – všechno dobře padlo.

Druhým vrcholem večera byl krátký, a o to dojemnější střihový film věnovaný

čtvrtstoletí spolupráce Evy Zaoralové a Jiřího Bartošky, při kterém zdaleka ne jen přítomné dámy litovaly, že si s sebou nevzaly kapesníčky. Třetím pak reakce publika na vynikající sestřih rolí budoucí nositelky Křišťálového glóbu a slova Jiřího Bartošky: „Dámy a pánové, Julianne Moore!“, při kterých se přeplněný Velký sál jako jeden muž ve vteřině zvedl a začal před předáním glóbu za mimořádný umělecký přínos světové kinematografii znovu nadšeně aplaudovat.

Možná je to výročí sametové revoluce, kterou podle Marka Ebena zatím příliš neslavíme, možná letošní hlavní oscarovou hvězdou, která stejně jako úvodní cabanovská show Varům moc sluší (i s manželem a režisérem Bartem Freundlichem a hercem Billym Crudupem), ale je to, i podle ústřední písně večera, pravda: Sweet Dreams Are opravdu Made of This. (bed)

Příběhobraní

Lektor tvůrčího psaní René Nekuda vám nabízí undergroundové pásmo tvůrčích schůzek

„Týjo, pamatuješ si na ten film z loňska? Jak se jmenoval? Týjo, a půjdeme zase do toho barevného baru, jak jsme tam potkali ty holky z Písku? Týjo, a budou si nás pamatovat?“

Ve vlaku to mezi haldou batohů a vysmátých hlav přetéká očekáváním, nadšením a hlavně příběhy. Co by taky byl filmový festival bez příběhů, že jo? Bez promítání, kterých někteří zvládnou zkonzumovat třeba i pět za den!

Každopádně o pouhé debuty žirování filmů opravdu nepůjde. Mezi kavárnami a kiny se začnou potulovat i tvůrci a hledači příběhů. Ty náhodné diskuse o vyprávění, formě, zpracování tématu a hereckém umění mě na festivalu vždycky bavily asi nejvíce.

Takže letos si ve svém cestovním kufru vezu i takovou ne-tradiční novinku – díky nabídce deníku vám nabízím interaktivní pásmo tvůrčího psaní: **Příběhobraní Festivalového deníku**.

Každý den se můžeme na půl hodiny potkat po předem vybraném představení a bavit se spolu o fungování příběhů, o tom, kde hledat inspiraci a čeho všeho se dá vyprávěním docílit (a hlavně jak).

Tato setkání budou mít pět zajímavých bonusů:

- Můžete se díky nim seznámit s dalšími účastníky festivalu.
- Něco nového se naučíte.
- Nic neplatíte.
- Taky se na nich budou roz-

dávat volňásky na další představení.

A navíc některé výtvary otiskneme ve Festivalovém deníku.

Vnímat KVIFF jako proaktivní festival spojující tvůrce a diváky, respektive festival, který začne z diváků vytvářet tvůrce, může být zajímavé. Tak se přidejte!

Začínáme již dnes dopoledne, tedy v sobotu 29. června, cca 15 minut po promítání filmu *Až přijde oheň* před kinem Čas – film začíná v 10.00. Naše undergroundové pásmo tvůrčích schůzek, které se začne dívat filmům pod pokličku, odstartujeme tématem *Postavy*: proč jsou tak důležité a proč se nedá vyprávět příběh bez postav?

Všichni jste zváni a nebojte se, festivalové Příběhobraní nemá žádná omezení, je opravdu pro všechny. Byl bych totiž rád, kdybyste cestou z Varů měli v zavazadle přibaleny i netradiční historky a nové zkušenosti.

„Týjo, od tohoto léta se začnu dívat na filmy trochu jinak!“

René Nekuda

lektor tvůrčího psaní

Dejte festivalu ten správný scénář

Stáhněte si Vodafone KVIFF Guide s programem, aktualitami a rezervací vstupenek.

Budoucnost je úžasná.
Ready?

Pocta Júsufu Šahínovi

Foto: KVIFF (2x)
bízí například i komediální debut *Otec Amin* (1950) nebo muzikál *Sbohem, má láska* (1957). Výrazný je ovšem taky politický rozměr Šahínova díla – ne náhodou se tvůrce ještě na sklonku života účastnil povídkového snímku *11'09''01*, reagujícího na útoky z 11. září 2001.

Karel Och jej v té souvislosti označuje za humanistu se silnými politickými názory. „Velmi mě zasáhla mimo

co je podstatou slova civilizace, říká Šahín, a pak se teprve bavme o tom, kde je takzvaný první a kde takzvaný třetí svět.“

Všestranný klasik restaurován

Šahínovo dílo v současnosti prochází rozsáhlým restaurováním. Pět filmů v renovované podobě se ve Varech dočká festivalové premiéry, tři z nich se pak budou

„Jsem mladý, doufám, že budu pracovat ještě deset let,“ prohlásil Júsuf Šahín v 81 letech

V *Hlavním nádraží*, sociálně laděném dramatu o touze mezi kolejnicemi, hraje „Marilyn Monroe Blízkého východu“ Hind Rostom

Egyptský všeueměl

Sociální dramata, muzikály, akční velko filmy, psychologické studie, ódy na dospívání v rodném městě – Egyptan **Júsuf Šahín** se nebránil žádnému žánru. Velkolepě koncipovaná retrospektiva ukazuje, proč je Šahín klasikem kinematografie Středního východu.

Vojtěch Rynda

„Šahín byl především vynikající vypravěč, ovládal schopnost okamžitě vás vtáhnout do děje. Filmařů s tak obrovským záběrem tematickým, žánrovým i estetickým skutečně nebylo a není mnoho. Byl by neodpuštělný hřích nechat si ujít možnost zhlédnout aspoň několik titulů v této výjimečné retrospektivě,“ vyjmenovává umělecký ředitel MFF KV Karel Och důvody, proč

by měl být egyptský klasik lákadlem i pro zdejší mladé diváky.

Objevitel Omara Sharifa

Už Šahínův raný vrchol *Hlavní nádraží* (1958) ukazuje mnohé z rysů režisérovy tvorby. Psychologické drama, považované za možná nejvlivnější a nejznámější arabský film vůbec, odráží řadu vlivů a inspirací – a zároveň v sobě nese vzdor proti konvencím a společenským tabu. Příběh z káhirského nádraží

vypráví o chudém a postiženém mladíkovi z venkova, který do velkoměsta přišel zkusit štěstí. I když skončí jako obyčejný kamelot, nevzdává se svých snů, v nichž figuruje vyzývavá prodávka limonád Hanuma. Šahín v *Hlavním nádraží* zasazuje hitchcockovsky vystavěný napínavý příběh do prostředí inspirovaného italským neorealismem, drží se linie sociální kritiky a nebojí se otevřeně dotýkat tutlaných témat jako sexuální frustrace.

Hlavní nádraží bojovalo o Zlatého medvěda na Berlinale. Šahínovy snímky byly na nejprestižnějších světových festivalech v Berlíně, Cannes či Benátkách uváděny pravidelně. Stříbrného medvěda z Berlinale si odvezla rozmáchlá freska *Alexandrie... proč?* (1978), v níž autor

vzpomíná na dospívání v multikulturním rodném městě. U Šahínových rodičů doma se plyně konverzovalo pět jazyků, což prý bylo v dané době běžné. Svému rodišti režisér složil ještě tři autobiografické poklony, z nichž ta poslední běžela v roce 2004 v Cannes (sedm let předtím tu získal cenu za celoživotní dílo).

Za filmařův přínos světové kinematografii se považuje i to, že jí představil Omara Sharifa. Budoucímu slavnému herci dal první příležitost v melodramatu *Pod žhnoucím nebem* (1954) a znovu jej obsadil ještě v témže roce do výpravné akční podívané *Dábel pouště*.

Humanista se silnými politickými názory

Odlehčenější polohu v retrospektivě Júsufa Šahína na-

jiné jeho revize pohledu na takzvaný třetí svět,“ vysvětluje. „Civilizace je podle něj způsob, jakým se obracíš na bližního. Víš, jak milovat, jak se postarat o druhého. Když se v Egyptě obrátíš s prosbou o pomoc na člověka žijícího v naprosté chudobě bez peněz, dotyčný si půjčí od někoho jiného, aby ti pomohl z nouze. V Evropě jdeš po ulici, a když náhodou zkolabuješ, lidé tě překročí, jdou si po svém a kašlou na tebe. Nejdříve si tedy ujasněme,

vůbec poprvé promítat s anglickými titulky. „Veškeré zásluhy za prestižní úroveň Pocty Júsufu Šahínovi patří našemu konzultantovi pro arabské země Josephu Fahimovi. Byl v intenzivním styku s majiteli práv a coby velmi respektovaný filmový kritik a dramaturg sestavil exkluzivní výběr,“ uzavírá Karel Och.

Pocta Júsufu Šahínovi, zahrnující jedenáct filmů z let 1954 až 1986, běží po celou dobu konání festivalu. ●

V rytmu filmového festivalu

3.7.2019

14.00–22.00 hod.

PROGRAM

Dvořákovy sady,
Mlýnská kolonáda Karlovy Vary

14.30 Wikiho svět s Mimoni

16.00 Zdeněk Polach a Matýšek

18.00 **Mirai**

21.00 **Miro Žbirka a Karlovarský symfonický orchestr**

VSTUP
VOLNÝ

KARLOVARSKÝ
KRAJ

Karlovy VARY°

TVOŘÍME PROSTOR PRO DALŠÍ PRŮMYSLOVOU REVOLUCI

Připravujeme špičkové nájemní prostory pro lehkou výrobu, logistiku a ecommerci.

Společně dáváme českým investorům unikátní možnost podílet se na rozvoji průmyslu v ČR a celé střední Evropě.

www.accolade.eu

5 nej programového oddělení

Monos

Nejrafinovanější filmy

Martin Horyna
dramaturg festivalu

spirituálního filmu, mistra kolébavě dlouhých, hluboce subjektivních záběrů.

Film **Domov je prostor v čase** byl na Berlinale skloňován jako zásadní událost aktuální festivalové sezony. Německý experimentátor Thomas Heise v něm prokázal rafinovanost na všech frontách, zvolený název nevyjímaje.

Kolumbijský **Monos** vytrhává festivalové diváky z komfortních zón svou formální naléhavostí a žánr válečného filmu, konkrétně jeho současnou jihoamerickou odnož – drama z prostředí guerill –, obrací naruby.

Naše doba

Lžička

Introdizione all'oscuro

Letošní karlovarský porotce Gastón Solnicki projevili v **Introdizione all'oscuro**, portrétu dlouholetého šéfa filmového festivalu Viennale, neobyčejný vtíp i důvtip. Film-setkání, film-úsměv.

Konceptuální **Lžička** vypráví o smutné současnosti, kdy stroje i lidé napínají úsilí k výrobě něčeho tak zbytečného, jako je kus plastu na jedno použití. Laila Pakalniņa dokonale naplnila i druhý význam slova rafinovaný, neboť své uvědomělé, ale nedogmatické dílo důsledně očistila od všech „zbytečností“, jako jsou děj nebo dialogy. ●

Instagramiáda

#festivalovedoteky

1. místo @davidvejnar

2. místo @arfowoman.cgka

3. místo @niki_markova

Ve dvou se to lépe táhne

První festivalový den je za námi. Dokázali jste, že jste opravdové hvězdy, a tři nejzářivější z vás si dnes od 11.00 mohou v redakci Festivalového deníku v 1. patře hotelu Thermal vyzvednout po dvou lístcích na hvězdný film *Amazing Grace* o slavné zpěvačce Aretě Franklin.

Vary jsou už plně festivalových návštěvníků, a tak není nouze o možnosti seznámení a sblížení. Nebojte se toho a ukažte nám, jak si užíváte

veškerého okolního dění, s kým chodíte na filmy, s kým si dáváte skleničku nebo třeba kam se v tomhle letním vedru chodíte zchladit.

Označte svoje příspěvky na Instagramu jako #festivalovedoteky, o to ostatní už se postaráme my. Úderem páté hodiny odpolední fotograf Tomáš Tesař vybere tři nejlepší a my jejich autory odměníme lístky na italskou komedii *Sampion* (30. 6., 19.00, Lázně III).

Vítěz dne se navíc může

těšit na krásný doplněk z festivalové kolekce. Na konci festivalu kromě toho vyhlásíme absolutního krále naší Instagramiády, který se bude moci obléknout od hlavy až k patě do festivalových pruhů. ●

twitter.com/festdenik
facebook.com/KVIFF
instagram.com/festdenik
denicek@kviff.com

Mladí čeští animátoři

Daria Kashcheeva ve filmu *Dcera* používá techniku loutky s překreslovanými očima a ruční kameru, inspirovanou manifestem Dogma 95

Čáry máry fuk!

Kouzelně působivé filmy studentů animace z FAMU slaví úspěchy v zahraničí – a pohromadě se představují i ve Varech

Jsou to jen dva týdny, co dva krátké snímky z produkce FAMU získaly tři ceny na prestižním festivalu animace v Annecy. *Dcera* **Darii Kashcheevy** si odvezla hlavní Křišťálovou cenu ze soutěže studentských filmů i cenu dětské poroty za nejlepší studentský film, tatáž porota ocenila v kategorii Nejlepší dětský film kraťas **Martina Smatany** *Pouštět draka*. Snímek *Spolu sami* **Diany Cam Van Nguyen** byl pak nedávno nominován na studentskou filmovou cenu Britské akademie (BAFTA).

Vojtěch Rynda

Dva roky předtím se téže nominace dočkali *Rybáři* Bára Anny Stejskalové, v roce 2017 se *Happy End* Jana Sasky dostal do užšího výběru pro Oscary. Další snímky z katedry animované tvorby FAMU vzniklé v letech 2016 až 2019 běžely v Cannes, na Berlinale i dalších přehlídkách.

Kolekce těchto titulů se sice hraje v sekci České filmy, ale tuzemskou nálepku rozhodně překračuje. Nejen zahraničními úspěchy, ale i tím, že mezi autory nejsou zdaleka jen Češi, a také svým hrdým (a oprávněným) pocitem, že se v mezinárodním kontextu neztratí. „Sledujeme zahraniční trendy a jsme ve srovnání s nimi aktuální. Ale zároveň se snažíme být co nejoriginálnější,“ říká Diana Cam Van Nguyen, jejíž film *Spolu sami* používá postupy experimentální animace a věnuje se těžkému tématu ztráty rodiče.

Originální jsou i jednotliví tvůrci. „Je krásné, že pohromadě v jednom bloku běží tak pestrá škála úplně odlišných filmů,“ pochvaluje

si Martin Smatana. „Některé jsou pro děti, jiné pro dospělé. Jsou tam filmy loutkové, kreslené, bez mluveného slova i s ním...“ Třeba Smatanův snímek *Pouštět draka* se taky, stejně jako *Spolu sami*, dotkne smrti, tentokrát milovaného dědečka, ale nesmírně něžnou a dětsky vstřícnou formou, využívající materiály, jako je látka nebo plst.

Spojení tvůrců je spíš neformální, pocházejí z různých ročníků, a jak to na uměleckých školách bývá, studium si často rozložili v čase. Ale našli cestu jeden k druhému a na svých filmech spolupracují a navzájem si je hodnotí. „Když vidím, jak skvěle věci dělají

spolužáci, motivuje to i mě snažit se natočit co nejlepší možný film,“ říká Bára Halířová, autorka půvabné *Schovky*. Klasicky kreslený film se od dětské hry odráží k tématu stárnutí a bilancování.

„Taky pomáhá, že spolupracujeme s ostatními katedrami. Mám pocit, že na FAMU jsou všichni hrozně ambiciózní, což nás všechny tlačí dopředu,“ dodává Diana Cam Van Nguyen. K náročnější podobě a lepším výsledkům studentské filmy posouvají i čím dál víc využívané koprodukce mezi školou a osvědčenými externími producenty. Mezi ně patří třeba Martin Vandas z MAUR filmu (podílel se na

Krvavé pohádky Terezy Kovandové jsou vyprávěné pomocí siluet

Dceři), který na FAMU také působí na semináři takzvaného pitchingu – umění dostat svůj projekt k producentům a dalším vlivným lidem filmového průmyslu. A Tereza Kovandová, režisérka snímku *Krvavé pohádky*, zase chválí referentku FAMU pro zahraniční styky a PR Alexandru Hroncovou, která oproti minulosti školní filmy zviditelňuje a dostává na festivaly.

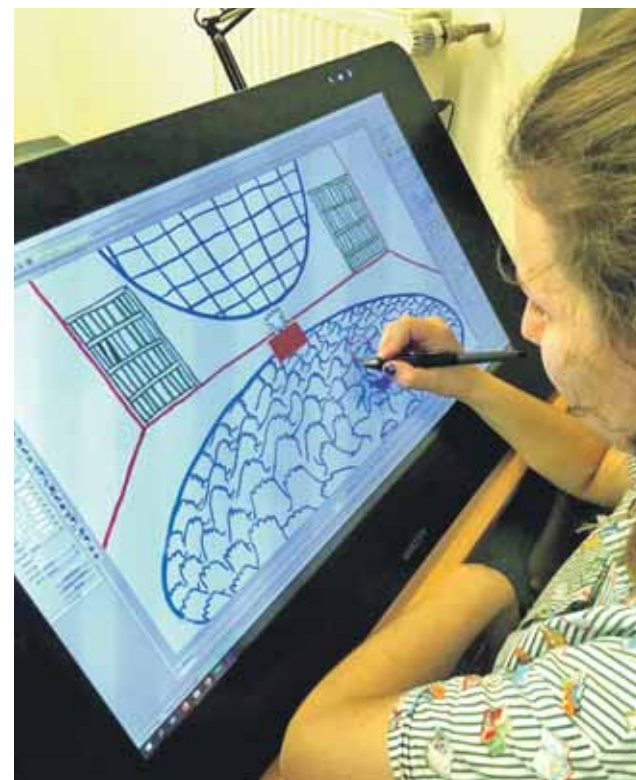
Krvavé pohádky patří v bloku filmů k těm nejrozevřenějším: pohádky jako tu o Popelce nebo Karkulce

zase zamyšlením nad odcižením a malou autentickou životů lidí v době sociálních sítí. Jiráňkovsky stylizovaný *Den žen* Evgenyje Terpugova ukazuje nelehký odraz ode dna ženy s nešťastným osudem. A veleněžné *Plody mraků* Kateřiny Karhánkové s roztomilými chlupáči a akvarelovým vizuálem výtvarnice Alžběty Skálové ukážou zdaleka ne jen dětem, jak důležitá je v životě odvaha a obětavost.

„Koho zajímají aktuální trendy studentské animace v Čechách, měl by se jít

Bára Anna Stejskalová se ve svých filmech odkazuje na Trnku

Schovka Bára Halířové má vizuálně čistou stylizaci

vyprávějí pomocí siluetové animace coby příběhy plné sexu, drog a násilí. V tom se podobají kreslenému *Happy Endu*, který podává brutální venkovskou anekdotu. Ostatní snímky mají o něco subtilnější a překvapivě vážná témata. Oceňovaná *Dcera* skrze odvážně použitou ruční kameru a loutky s překreslovanými očima líčí těžko hojený rozkol mezi otcem a dítětem. *Rybáři*, kteří loutku rovněž doplňují dalšími technikami, jsou

podívat. Je to jedinečná možnost vidět průřez pěti lety najednou,“ shrnuje Diana Cam Van Nguyen. Ta k oceněním možná brzy přidá další: studentské ceny BAFTA se udílejí už 9. července. ●

29. 6. | 9.00 Kinosál B

3. 7. | 12.30 Malý sál

5. 7. | 16.30 Divadlo Husovka

Den s festivalovými partnery

Foto: KVIF

Nabitý innogy point

V innogy pointu na vás čeká pestrý program pro filmové nadšence, soutěže o lístky zdarma, autogramiády českých filmových hvězd, ale taky malování na obličej či čerstvé lívance.

Filmové videokvízy, zkouška dabingu, nakličování do děje českých filmů, autogramiády českých filmových hvězd (od 15.00), facepainting, a pro držitele akreditace nebo Festival Passu dokonce lívance zdarma nabídné až do pátku od 10.00 do 19.00 innogy point na Mlýnské kolonádě.

V ulicích Karlových

Varů navíc můžete potkat vozík innogy se zmrzlinou zdarma nebo se každý den zúčastnit soutěže o vstupenky – stačí najít jednu z krabiček s Broučky a do jedné hodiny odpolední ji donést na innogy point. GPS souřadnice míst zveřejní na svém facebookovém profilu innogy Česká republika vždy v 9.00.

Nabitě budou v innogy pointu na Mlýnské kolonádě i večery: ve středu a čtvrtek tu můžete od 19.00 navštívit Slam Poetry Show předních českých interpretů, ve čtvrtek projekci filmu Jiřího Mádlů *Na střeše* (od 20.00) a v pátek koncert zpěvačky Lenny, skupiny Chinaski a předání ocenění innogy Modrá kostka. ●

Foto: KVIF

Všestranný MALL.CZ PARK

Soutěže, talkshow, workshopy, degustace, LED kino pod širým nebem, občerstvení od Tommy's food truck i odpočinková zóna s půjčovnou. To všechno na jednom místě.

Od dopoledních hodin do pozdního večera se zabavíte v MALL.CZ PARKU, kde si pro vás přichystali program pro děti i dospělé – diskuse, projekt Čtení tě mění, vaření s Veronikou Koko Šmehlíkovou, soutěž Vyhraj to! s Tomášem Zástěrou a další. Park je otevřen denně od 10.00 do 22.00, přičemž dopoledne budou

patřit zejména dětem. Celý program najdete na Festival.mall.cz.

Největší letošní novinkou MALL.CZ PARKU je LED kino pod širým nebem. K odpočinku vám pak rádi zapůjčí taky třeba lehátka, deky, pétanque, badminton nebo knížky. K občerstvení budou k dispozici hamburgery, hot dogy s masem

i bez, pivo, víno i míchané drinky.

Nezapomeňte také, že na každém lístku do kina najdete slevový kód, díky němuž získáte v aplikaci MALL.CZ při nákupu nad 2000 Kč slevu 200 Kč do 14. 7. 2019. A pokud už nebudete na festivalu, většinu programu můžete sledovat živě na MALL.tv. ●

Stojí za návštěvu

BigBoard

Přijďte se podívat, jak vypadá zastávka 21. století – plně funkční zastávka festivalových autobusů vás připojí k wi-fi síti, dobije vám telefon a kromě jízdních řádů tu najdete například mapy, informace o počasí či přehled promítaných filmů. Přístřešek, s nímž přichází společnost Big-Board Praha, najdete u hotelu Thermal.

IQOS ve Varech

Užijte si „Festival bez kouře“. Každý den od 11 dopoledne do půlnoci je pro návštěvníky otevřen IQOS LOUNGE. Najdete jej vedle Thermalu: dospělí kuřáci si tu mohou IQOS zdarma zapůjčit a ode dneška do pátku se prostor vždy od 17.00 promění v talk show Libora Boučka. Jeho hosty budou například Vladimír 518 či Helena Třeštilková.

Hodinky PRIM

Prohlédněte si současné i historické hodinky PRIM od společnosti ELTON hodinářská z Nového Města nad Metují. Ke zhlédnutí budou ve festivalovém obchodu v Thermalu nebo v prodejní galerii Moser (Tržiště 28/7). Tam si je můžete i zakoupit, navíc vám bude k dispozici zkušený odborník. Zastavte se ve všední dny od 9.00 do 19.00, o tomto víkendu do 18.00.

CZECH FUND

Jak dobře znáte filmové hlásky? Můžete si to ověřit v soutěži investičních fondů CZECH FUND, které jsou partnerem nejen filmového festivalu, ale taky třeba tenistky Karolíny Plíškové. Zahrát si tak můžete o exkluzivní sportovní oblečení z její kolekce, a to každý den na Mlýnském nábřeží u Gogolovy lávky od 9.30 do 19.00.

Accolade café

Čekání na film si můžete zpříjemnit třeba v Accolade café, a to nejenom kávou, ale taky třeba šťavnatým burgerem. O ten si navíc na Facebooku můžete zkusit zasoutěžit. Až do ranních hodin vám tu k tomu zahrají DJs, těšit se můžete například na Ondrashe, Fluxe nebo Chrise Kaufmana. Kavárnu najdete v Dvořákových sadech.

Živý kraj

Info Point Karlovarského kraje se letos nově nachází ve Smetanových sadech (u Lázní V), Foto Point pak v hotelu Thermal. Na obou místech jsou k mání nejenom tipy na výlety po Karlovarském kraji, ale taky festivalový merch a nenechte si ujít ani soutěž: můžete vyhrát třeba luxusní pobyt v Puppě. Otevřeno mají od 9.00 do 19.00.

Foto: Archiv Nadace Sirius

Patron dětí – neziskový partner 54. MFF KV

12

Od roku 2016 mohou návštěvníci Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech vidat v programu sekci Lidé odvedle, jejímž partnerem je od počátku Nadace Sirius. V rámci této sekce mohou diváci zhlédnout filmy zaměřené na život se zdravotním postižením: v roce 2016 představila snímky s tematikou pohybového postižení, o rok později se věnovala zrakovému handicapu a loni postižení sluchu.

Letos připravilo programové oddělení festivalu velmi pestrý mix, v němž budou zastoupeny všechny zmíněné handicap. Taky žánrově zaměření bude velmi široké: od kresleného filmu přes romantickou komedii až po citové drama.

Současné s filmy ze sekce Lidé odvedle (a taky stanem naproti hlavní poště, kde nadace zájemcům už tradičně zprostředkovává některé aspekty života s postižením) představí letos Nadace Sirius na festivalu i svůj projekt Patron dětí. Jedná se o webovou stránku, kde jsou zveřejňovány příběhy dětí různého věku z různých regionů, jimž může finanční pomoc zlepšit život. Především tu ale najdete prosby o pomoc nejrůznějšího druhu – od drahých zdravotních pomůcek či rehabilitačních pobytů až po zdánlivé drobnosti: příspěvek na dětský tábor, nové brýle nebo kurz hry na hudební nástroj. Každý si tak může vybrat konkrétní příběh, který ho osloví, a samozřejmě také přispět

právě takovou částkou, jaká je v jeho možnostech.

Každý z příběhů má navíc svého patrona – důvěryhodnou osobu, která dítě i jeho rodinu zná a garantuje, že jejich žádost o pomoc je oprávněná. A konečně je dobré vědět to, že k dítěti se vždy dostane celá vybraná částka, protože veškerý provoz a náklady projektu jsou hrazeny ze soukromých prostředků zakladatelů Nadace Sirius.

Den Patrona dětí je na letošním festivalu naplánován na čtvrtek 4. července. Takže až v tento den narazíte na jeho název nebo logo, budete už vědět, o čem jde. Úplně nejlepší by ale bylo podívat se na webovou stránku <https://patrondeti.cz/>, kde na první pohled uvidíte, jak hezky to celé funguje. ●

Foto: KVIF

Zahájeno!

Za zvuků Beatles – v podání Českého symfonického orchestru – jsme včera odstartovali 54. ročník. Zahajovací koncert jsme pro vás připravili za podpory společnosti UNIPETROL. Až do konce festivalu můžete také navštívit její relaxační zónu s občerstvením Benzina Stop Cafe: nachází se naproti poště a otevřeno je denně od 10.00 do 22.00.

Dermacol

*Oficiální
Beauty partner
MFF Karlovy Vary*

*V Dermacol zóně krásy se můžete
zkrášlit a otestovat všechny
kosmetické novinky a bestsellery.*

Najdete nás v hotelu Thermal!

Dermacol - krása zrozená v barrandovských filmových ateliérech v roce 1966

FILMSTUDIO BARRANDOV PRAGUE

Na co půjdem

Parazit

Zbyněk Vlasák

Vítěz z Cannes hledá „parazity“

Letošní držitel Zlaté palmy vypráví o **chudé jihokorejské rodině, která se postupně, přes různé malé lsti a podvůdky, vetře do přízně místních boháčů.** Vydávají se za domácího učitele, arteterapeutku, řidiče a hospodyně a v nových rolích se přisají na zámožnou rodinu a jejich velkánský dům s krásnou zahradou. Ale **parazitem je tu možná nakonec spíš druhá strana.** Je to přece bohatá rodina, která si neumí sama uvařit či řídit auto – „podřadné“ úkoly přenechává jiným. Kritický snímek o **střetu dvou sociálních světů, které se normálně nepotkávají** a trochu si navzájem i smrdí, natočil jihokorejský režisér Pon Džun-ho, který spustil ve Varech diváčkou horečku už před pěti lety svým **Snowpiercerem.**

Devadesátky

Šimon Šafránek

Posedět nad skejtem

Los Angeles, devadesátá léta. Trináctiletý Stevie je nešťastný, doma ho mlátí starší brácha. Kluk **nachází radost alespoň na asfaltu, na ulici.** Uhrane ho partička starších kluků, kteří se po okolí poflakují se skejty. Stevie s nimi začne trávit čas, občas se taky sveze. **Devadesátky jsou režijním debutem herce Jonaha Hilla,** který tu vzpomíná na dobu vlastního dětství. Film vcelku syrově vystihuje **každodenní lelkování, bezcílnost a kamarádství založené na prostém faktu, že se s někým dělíte o jeden gauč.** Tím se příjemně vymyká obvyklým dramatům o dospívání. Autentičnost snímku z hipsterské produkce A24 zvyšuje obsazení neherci a pouliční videokamerová estetika.

Neboj, daleko neuteče

Iva Přivřelová

Komedie o chlastu a idiotství

Některým lidem **nestačí ani neho-da v opilosti, po které skončí na vozičku, aby pochopili, že mají přestat chlastat.** John Callahan si musel projít ještě dlouhou terapií, než mu došlo, kde leží jeho největší handicap. Jako karikaturista aspoň vším prošel s humorem – a s podobnou **nekorektní zábavností, živelností a kreativitou jeho osud zfilmoval i Gus Van Sant.** Americký režisér, střídající populární oscarové kandidáty s ultra-artem, se ve své loňské novince vrátil k divácké obci **Dobrého Willa Huntinga,** nebo přesněji komedie **Zemřít pro...**, v níž poprvé potkal talent **Joaquina Phoenixe.** Svérázný herec zaručuje, že ani v jeho nejidiotičtějších chvílích neztratíme o Johna zájem.

Mizející vesnice

Filip Šebek

Jak umírá čínský venkov

Není to tak dávno, co čínský prezident slíbil obyvatelům, že do roku 2020 vymýtí extrémní chudobu ze všech venkovských oblastí. Všichni venkovaně, kteří žijí pod hranicí chudoby, se z ní prý do začátku příštího roku dostanou. No, uvidíme... Podobné sliby z úst komunistických politiků jsme si u nás dřív taky užili. Koho zajímá, **jak to vypadá na čínském venkově v realitě nezkresené propagandou,** neměl by si nechat ujit sice delší, ale o to komplexnější **portrét horské vesnice, kde dříve žilo 407 obyvatel a dnes už jen 15.** Včetně Choua, který tu jako poslední zástupce mladé generace pokračuje v tradičním způsobu života svých předků.

Antologie města duchů

Iva Přivřelová

Duchařina s atmosférou

V jedné obci kdesi u Québecu zemře mladík. Starostka tvrdí, že její občané se s tragédií dokážou vyrovnat bez pomoci zvenčí, děkujeme pěkně. Novinka Denise Côtého v tu chvíli vypadá jako atmosférické drama o ztrátě a životě v komunitě. Kdo od **režiséra s vytetovanou lebkou na ruce** zná jiné filmy, ale ví, že takhle obyčejně zápletky pokračovat nebude. Pak se objeví smutní, nehybní duchové, název snímku dostane druhý význam a **k melancholickému dramatu o truchlení přibude černá satira na xenofobii** a poučená hra s pravidly starých hororů. Nenápadně působivý snímek natočený na 16mm film ve Varech věrně doprovází sám režisér.

Vetřelec

Šimon Šafránek

Hladovec ve hvězdách

Otráskaná vesmírná loď Nostromo pluje neslyšným vesmírem k matičce Zemi, když počítač Matka vzbudí těžařskou posádku. Zachytila vzdálený signál, který je třeba prozkoumat. **Z pátrací mise se brzy stává boj o přežití, když si astronauti na Nostromo přinesou dosud neznámého parazitického tvora.** Od scény s večerí, která skončí krvavým šilenstvím, už filmový vesmír nikdy nebyl klidným místem k životu. Sigourney Weaver exceluje v jednom z nejlepších hororů všech dob, na nějž spojili síly scenárista Dan O'Bannon, výtvarník H. R. Giger a talentovaný režisér jménem Ridley Scott. Ten vyprávěl akční příběh mnohem pomaleji, než všichni čekali, a tak zdařile napnul divácké nervy k prasknutí.

30. 6. 19.00 Národní dům
5. 7. 11.00 Velký sál
6. 7. 21.30 Městské divadlo

30. 6. 22.00 Pupp
2. 7. 9.00 Velký sál
4. 7. 10.00 Národní dům

30. 6. 10.30 Divadlo Husovka
5. 7. 20.00 Velký sál

30. 6. 18.30 Kino Čas
1. 7. 13.00 Kino Drahomíra
3. 7. 11.30 Kinosál B

1. 7. 19.00 Pupp
3. 7. 20.00 Kino Drahomíra
4. 7. 14.00 Velký sál

29. 6. 23.59 Kino Čas
30. 6. 22.00 Kongresový sál
4. 7. 23.59 Malý sál

22. FESTIVAL

FRANCOUZSKÉHO FILMU

DU FILM FRANÇAIS

20.— 27. 11. 2019

POCTA / HOMMAGE: HENRI-GEORGES CLOUZOT

L'ENFER DE HENRI-GEORGES CLOUZOT

Partner projektu
Sponzor projektu

kino bez bariér

na 54. Mezinárodním filmovém festivalu Karlovy Vary

28. 6. – 6. 7. 2019

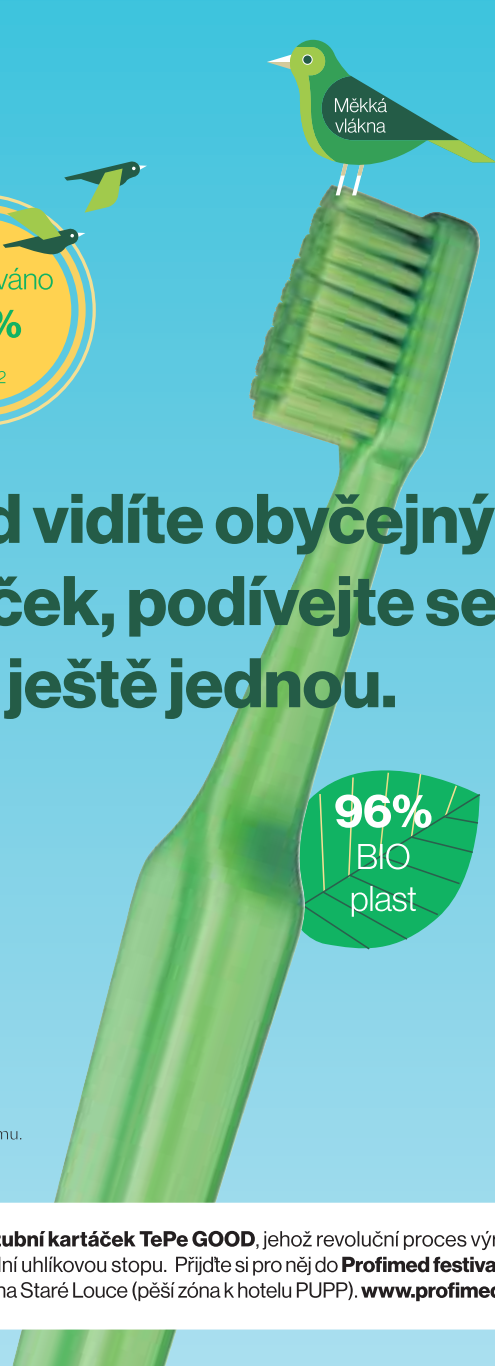
- asistenční servis
- bezplatná doprava po Karlových Varech
- volné vstupenky a jejich rezervace
- informační servis

Centrála projektu v akreditačním centru hotelu Thermal.

www.kinobezbarier.cz

AKCE KINA BEZ BARIÉR
PARKOUROVÝ TÝM IN MOTION - POHYB, KTERÝ PŘEKONÁ
VAŠE PŘEDSTAVY! / Mlýnská kolonáda / 3. 7. v 15.00 h

Film Servis Festival Karlovy Vary, a.s.
Panská 1, 110 00 Praha 1 / E: kbb@kviff.com / T: 221 411 028 / F: 221 411 033

recyklováno
95%
CO₂

Pokud vidíte obyčejný kartáček, podívejte se raději ještě jednou.

96%
BIO
plast

54th Karlovy Vary International Film Festival 2019
Profimed, partner festivalového Instagramu.

Nový ekologický zubní kartáček TePe GOOD, jehož revoluční proces výroby zanechává jen minimální uhlíkovou stopu. Přejďte si pro něj do **Profimed festivalového POP UP obchodu** na Staré Louce (pěší zóna k hotelu PUPP). www.profimed.cz

SEVER

Nový seriál režiséra Roberta Sedláčka
Na podzim na ČT1

Česká televize

www.ceskatelevize.cz

Foto: KVIFF

Julianne Moore se po svém příjezdu nadšeně a dlouze vítala s filmovými fanoušky

Foto: Jan Handrejch

Marek Eben uvedl dojemnou poutu k příležitosti 25 let spolupráce Evy Zaoralové a Jiřího Bartošky

Foto: Jan Handrejch

Za ohlušujícího potlesku převzala Julianne Moore od prezidenta Jiřího Bartošky Křišťálový glóbus

Foto: Petr Horník

Společně s režisérem Bartem Freundlichem a hercem Billym Crudupem představila film *Po svatbě*

Soutěž bez cenzury, díl první

Taková sklenička se už brzy může stát součástí vaší domácnosti, stačí ji jen najít

Je libo koňáček?

Velká pátrací hra začíná! První předmět, který se letos na festivalu ztratil, je spojen s bary let osmdesátých, kam dámy nosily trvalou a pánové plísňové džíny. A všichni pili kolu a koňak.

Autentický osmdesátkový bar jsme ve Varech nenašli, ale jeden nám ho trochu připo-

míná (i když už to taky není jako za starých časů). Zkuste hledat v jediném objektu

brutalistní architektury, který ve Varech najdete. Aby vám obsluha baru žádaný předmět vydala, budete potřebovat heslo. To zní „Čas sluhů“. S nalezenou rekvizitou se stavte za námi v redakci v prvním patře hotelu Thermal, kde navíc získáte dvě vstupenky na jeden z filmů ze sekce Bez cenzury.

Dnes přijíždějí

Eva Tomanová

V sobotu přijede na 54. ročník MFF KV režisér a producent filmu *Budiž světlo*, uváděného v hlavní soutěži – **Marko Škop**. Snímek bude mít premiéru v neděli 30. června ve 20.00 ve Velkém sále hotelu Thermal. Mimo soutěž se představí režisér **Richard Lowenstein** (*Mystify Michael Hutchence*) a režiséři **Martin Dušek** s **Ondřejem Provaníkem** (*Staríci*).

V sekci Na východ od Západu představí svůj film *Nova Lituania*

Casey Affleck

režisér **Karolis Kaupinis**. V Horizontech uvede svůj film *Světlo mého života* režisér a herec **Casey Affleck** společně s herečkou **Annou Pniowsky**. Šampiona přijíždí představit režisér **Leonardo D'Agostini**.

Soutěž dokumentárních filmů přijdou reprezentovat režisér **Nazareno Manuel Nicoletti** a producentka **Antonella Di Nocera** se snímkem *Na okraji*. Za sekci České filmy se představí snímek *Jan Palach* režiséra

Irena Pavlásková

Roberta Sedláčka, který bude mít v sobotu svou první projekci ve 13.00 v Kongresovém sále. Dále přijíždějí režisér a scenárista **Tomáš Bojar** s režisérkou **Rozálií Kohoutovou** se svým filmem *Letní hokej*, režisér a producent filmu *Miss Hanoi* **Zdeněk Viktor** a režisérka **Eva Tomanová** s dokumentem *Začít znovu*.

Režisérka **Claire Burger** (*Tohle je láska*) a režisér **Syllas Tzumerkas** (*Zázrak Sargaso-vého moře*) uvedou své snímky v Jiném pohledu. Sekce Bez cenzury představí snímek *Čas sluhů*, který uvede filmová režisérka **Irena Pavlásková** a hudební skladatel **Jiří Chlumecký**.

Martin Dušek

Rozálie Kohoutová

twitter.com/festdenik
facebook.com/festdenik
instagram.com/festdenik
denicek@kviff.com